

за император Мур^{Зоран}дос, а след грозния му край, за Леон Згура, господаря на Коринт.

Дъщеря ѝ Комнениа бе дадена за жена на архонт ^иДмитри, а след ранната му смърт тя се бе омъжила повторно за севаста на Арбанон - Григориос Камонас.

Ала Зорка и Урош не бяха деца на Евдокия, а на третата съпруга на Стефан Първovenчани: Ана Дандоло, внучка на Енрико Дандоло и дъщеря на сина му Раиниери.

Живите черни очи на сръбската княгиня често се отправяха с нескрит възторг към хубавеца княз. Ала Александър поклати глава, смутена усмивка проясни вечно строгото му лице.

- В тия неща не съм вещ... Там брат ми, превисокият самодържец, има думата. Ще те помоля да ти разправи житията на всички светии, чиито мощи се намират в Търновград.

Лицето на Зорка потъмня. Не беше това горещото желание на сърцето ѝ. Остана замислена и тъжна, докато смехът на Анна Дукаина се носеше предизвикателен и висок, сред снискания поттителен глъч на гостите. Младата сръбска кралица обичаше неспирно да буди внимание, да събира възторзи, да прави впечатление. Имаше движение на линива тигрица, която мамат очите със властната си бавност. Пъстрите ѝ очи светкаха между дългите ѝ мигли, като скъпи камъни. От време на време тя отправяше очуден взор към севастократора, който сякаш не забелязваше властната ѝ примамливост, а все повече се увеличаваше в разговор с младата ѝ зълва.

Крал ^{с/}Расолав мъкнеше подир нея слабот ѝ младежко тяло, следваше всяко нейно движение с умерените си, благи очи, напълно влюбен и заслепен. Облечен в дълга туника от малинов аксамит, извезана със жълти, двойни орли, посред кръгове от бисерни зрънца, той изглеждаше почти невръстно момче, с нежното си лице, обрасло с мека, рядка брада.

Между гостите се премъкваха слуги със сребърни подноси и черпеха във високи купи от венецианско стъкло вина от Родос и Кипър, едри търновски кайсии натопени в ракия, захаросани ^ифрми от Сирия, полни с